

Bet Horaah

בית הוראה

Shaare Ezra

שערי עזרא

Parshat Vayeshlah

Zmanim for New York:

Candle Lighting: 4:10pm

Shabbat ends: 5:14pm

R"Y: 5:41pm

Shaare Ezra is a one of a kind, multi-faceted organization that's there for the community. Under the leadership of HaRav Shay Tahan שליט"א. Shaare Ezra feels that proper Halachic guidance should be accessible to everyone, therefore we offer the community the opportunity to call, text, WhatsApp, or e-mail any halachic questions they may have, through the Bet Horaah, where qualified, trained and ordained Rabbis are available to answer your questions in English, Hebrew and Russian. Shaare Ezra is from the community—for the community.

Call/Text:
347-918-4088

WhatsApp:
347-666-3467

Email: askhalacha1@gmail.com

Website:
www.askhalacha.com
Rabbishaytahan.com

Blessings to our generous donor for allowing the continuation of our newsletter to be available around the NY tristate area, Monsey, Miami, and more. May he and his wife merit to see much Nachat from their children and see them grow to be big Talmidei Chachamim!

CREATING FEAR IN THE PUBLIC BY SNEEZING, ETC.

RABBI SHAY TAHAN

SUBSCRIBE TO OUR NEW EMAIL NOW PARASHADELIGHT@SHIURENJOYMENT.COM
SUBJECT RABBISHAYTAHAN

Is a person who knows that he is not sick, albeit sneezes once in a while, allowed to come to public places even if he causes feelings of fear to those around him who are afraid of getting sick?

When people are in constant fear of getting sick, especially when the weather changes and starts getting to be cold like this time of the year—especially after going through a period of a pandemic which made many people overly sensitive about becoming sick—any person who has a mild symptom of an illness immediately spreads fear to many around him who are fearing the worst. One can easily sense that when people move away from the person who sneezed or blew his nose, while others immediately put on their face masks.

Can we say that a person who sneezes once in a while can go about his business and not worry about others' concerns, since he isn't doing anything wrong when he knows he is feeling well?

Let's examine the Pasuk in Parashat Behar (ויקרא בה, יז) which reads: "Do not pain your friend".

The simple meaning of this Pasuk is that any type of pain to the other should be avoided. But the Gemara explains that this

Pasuk refers to אונאת דברים, meaning hurting someone with harsh or painful words.

Is this to be understood literally and therefore the prohibition is only using painful words, but if one caused the other pain without words he would not violate any prohibition? Or perhaps do we say that one still violates the above prohibition without using any words by hurting him in other ways, such as giving him the "silent treatment" or as in our case, when a person sneezes or blows his nose in a public place thus causing people fear?

Rabbi Yaakov Chaim Sofer addressed this very question in his Sefer Brit Yaakov (סימן טו) and brings the following proofs to show that the violation is by any given scenario—with words or without.

First he points out that this discussion was dealt with by the great Sage, Rabbi Yosef Raphael Hazan (חקרי לב ח"ג סי' פ) who was asked about a case of a person who said the blessing of מי שברך in shul to all the congregants and deliberately skipped over one person whom he didn't like, causing him an embarrassment. Rabbi Hazan wrote that by doing so he degraded the person, making him feel as if he was despicable and ostracized, and that such an act is definitely a violation of the Torah. Harav Ha-

CREATING FEAR IN THE PUBLIC BY SNEEZING, ETC.

zan proves his statement from a Gmara (בבא מציעא) (נחב, ב) which states: "Rabbi Yehuda says: 'One should not look at merchandise in a store if he has no money with which to buy'". When a person walks into a store he should do so only if he has the means to possibly buy from that store. But if he knows he doesn't have any intention to buy from there and merely wants to "burn time", or likes going "window shopping" despite having no intention of buying anything, even if he plans to buy it but from another store and he walks into this store just to get to see and test the merchandise before he buys it elsewhere.

These acts are not allowed because they cause pain the seller, who feels that he didn't go through with the sale after setting his hopes high. We clearly see from here that the above prohibition is even without saying any words.

Sefer Yereyim (סימן נא) writes that one should not show his friend a bad face, clearly indicating that one may not hurt his friend feelings even without using any words.

We can also come to the same conclusion from the words of the Chafetz Chaim who wrote (ספר חובת) (השמירה פרק יד) that this prohibition applies in any possible way. The Chafetz Chaim further brings examples to this, such as writing something or merely through implication, it's not allowed if his intent was to

cause insult.

Rabbenu Yonah wrote (שערי תשובה שער ג' סי' כד), One who causes his friend pain violates the prohibition of: "Do not pain your friend" (ויקרא כה, יז), Many Rishonim wrote similarly, including the Rambam מצוות לא תעשה (רנ"א) who warns not to pain or anger the other, and the Sefer Hachinuch who says that one isn't allowed to pain the other in any manner.

Accordingly, one can conclude that it's prohibited to be in a public place if we cause others fear even without any speech. But there is one more condition the Poskim bring down that turns things around and that is that the person violating must have an intention to insult, hurt, or embarrass the other; but without any such intention he doesn't violate any prohibition.

Sefer Kesef Hakodashim (סימן תכ סל"ט) writes this point openly and this idea is also found in Shulchan Aruch (ח"מ סי' רכח ס"ה) who states: "One may not call his friend a degrading nickname if he does so deliberately in order to embarrass him, even if the person is accustomed to others naming him so".

Conclusion to the above is that the person spreading fear doesn't violate the prohibition of "Do not pain your friend" since the person doesn't have any intention of doing so, but one should still avoid making others feel uncomfortable because of Rabbi Akiva's rule: Do not do unto others what you don't want done to you.

PARSHAT VAYISHLACH. ANGELS IN DISGUISE.

Often we enter a Shul and see a Yeshiva Bachur or a Kollel Avrech (Yungerman) sitting and minding his own business or learning from a Sefer. Not much attention is given to him and definitely not much respect. The people who usually do receive respect are those who are more financially stable or those who hold positions of power. But what if someone would reveal to us that this very Avrech who is there in the corner isn't a human, though to the naked eye he looks like everyone else?

Our Parasha begins with the line: "וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים לְפָנָיו"-Yaakov Avinu sent Malachim ahead of him.

What are Malachim? In the Chumash, this word

has two different meanings: 1. Messengers 2. Angels. Rashi explains that here, Malachim means angels.

The Sefer Degel Machane Efraim explains that sometimes Malachim are interchangeable; they have both characteristics and mean both at the same time: humans and angels, but change the way they appear according to our own perceptions.

The Sefer asks on the above pasuk: Why does the Torah specify 'לְפָנָיו' (ahead)? This extra word appears to be completely unnecessary. If Yaakov was sending angels out, it is obvious that they were going ahead of him! Degel Machane Efraim answers that angels possess a special character trait: they are spiritual be-

PARSHAT VAYISHLACH. ANGELS IN DISGUISE.

ings. But when they come down to this physical world, they appear to be in human form. However, these 'humans' in the form of an angel are recognizable only to certain individuals. Yaakov Avinu had the ability to recognize them as angels because he was on a very high spiritual level. Eisav, on the other hand, was only able to perceive them as human beings.

This answers the reason it says: חולפניו, front of him, which explains that they appeared as angels only in front of Yaakov but not in front of Eisav, as Eisav perceived them as regular human beings.

Eisav was not on the same lofty spiritual level that Yaakov Avinu had reached, yet we find that Eisav didn't seem intimidated by them at all, conversing with them rather casually! With this in mind, we now understand why; he hadn't known that they're angels! For if he had known that they were angels, Eisav would have been convinced to form a truce with Yakov much quicker—these beings are literal angels on a mission from Hashem!

We find a fascinating concept in the Igrot Chazon Ish. He explains that a person who merits to acquire true Torah knowledge may look like a human, but he is—literally—an actual angel, and therefore lives a lofty ex-

istence. The Chazon Ish says that they aren't compared to angels, they aren't similar to angels but they have turned into actual angels. Now, since angels can recognize each other, we can now understand how Yaakov Avinu recognized those very angels for who they really were: angels, for he had merited, through the acquisition of true Torah knowledge, to become an angel. He was able to recognize Hashem's angels for what they truly were.

One can ask on the Holy Chazon Ish, how did he know this concept to be true? This idea is not written anywhere in the Torah or Chazal. It must be that he himself was upgraded to an angel, and that is why he was able to understand and enlighten us all with this concept.

May we all work hard, toil in Torah learning, and merit to reach the high level of becoming מלאכים!

כתב החזון איש: ואמנם האיש הזוכה לידיעת התורה, הוא הולך בין אנשים ונדמה כבן אדם. אבל באמת הוא מלאך הדר עם בני תמותה, וחי חיי אצילות ומרום על כל תהלה.

כתיבה תמה

The sefarim warn the sofrim to be very careful when writing the letter 'ך' to make sure that the leg and the head shouldn't be the same length as then it becomes a letter רי"ש instead of 'ך'.

In this Mezuzah the sofer initially wrote the leg of the letter "ך" long enough to be kosher (though the correct way to write it is such that the leg should be twice the length of the head); but when it came time to do the Tagin (The crown) on top of the letter "ש" of the word ובשעריך there was no room for them. Therefore he scratched a little off the leg of the "ך" above the letter "ש" allowing space for the

Tagim . By scratching it he now made the "ך" appear like the letter "ר".

Lema'aseh, many poskim say that in the event that the head and leg look the way it is here in this Mezuzah, where the leg is a bit longer than the head, then the sofer should decide if it looks to him like a "ך" which he can then let it pass. If he is in doubt, then he should ask a kid to see if he would recognize it.

EXCERPTS FROM THE NEW SEFER

הסדורות בכל יום שלא בעת צרה, אבל התפלות שמתפללים בעת צרה והצער אי אפשר להתפלל בלחש ע"ש. וזהו שאמר 'שמע אלקים קולי' שאני מתפלל בקול ולא בלחש, והטעם 'בשיחי' פירוש תפלתי, כמו שאמרו רז"ל אין שיחה אלא תפלה, והיינו שיחי תפלתי הפרטית, לאפוקי התפלות הסדורות. והטעם כי צר לי בעת צרה, 'מפחד אויב תצור חיי'. ואמת שבזוהר הקדוש (פרשת חיי שרה דף קלב) אמרו דשרי מי שהוא בצער ומתפלל ולא מצי להתפלל בלחש ע"ש.

ונראה לי שב סתירות אלו ממה שכתב בכף החיים (סי' קא סק"י) בהקדם הקושיה דלעיל, וז"ל: "אפשר דאפי' למתפלל על צרה פרטית שלו לא ישמיע קולו אפי' לאזניו, וזהו שאמרו דלא לשתמע קליה בצלותיה (מחבר"ר אות ב' ובספרו קש"ג סי' י"ב או' ג' שע"ת אות ו'), מיהו בזוה"ק (פ' חיי שרה דקל"ב ע"א) כתוב שמעה תפלתי ה', דא צלותא די בלחש, ושועתי האזינה דא צלותא דארים בר נש קליה בעקתיה, ועי"ש שמפליג בשבחו, ועל כן נראה הכל לפי מה שהוא אדם כיצד יוכל לכון יותר ככה יעשה, וכ"כ החס"ל (אות ד') ועיין זוהר (פ' שמות דף ר' ע"א).

וכתב הכה"ח (שם סע' יב) בשם האליה רבה: "נוהגים בכל אלו הארצות בפיוטים וכיוצא בהן שמגביהין קולם וצועקים בקול רם עד שהנכרים מלעיגים ע"ז, ונצטערתי מימי לדעת מאין זה בא המנהג כי מנהגן של ישראל תורה היא, עד שהאיר ה' את עיני וראיתי ברמב"ן (סוף פ' בא) שכתב בזה הלשון: וכוונת רוממות הקולות בתפלות וכו' כמ"ש רז"ל ויקראו אל האלהים בחזקה, מכאן אתה למד שתפלה צריכה קול עכ"ד, והיינו חוץ מתפלת ח"ח".

אדם המרגיש שיכוון יותר בקריאת התהלים אם יקרא בקול רם - כן יעשה, ואדם שאדרבה יכוון יותר אם לא יגביה קולו - יקרא בלחש.

בהלכות תפלה כתב הש"ע (סי' קא ס"ב) שלא ישמיע קולו, והוסיף שם המשנ"ב (סק"ז) שאפילו בפסוקי דזימרה טוב שלא להרים קול, כי הקב"ה שומע בלחש, לא כאותם המגביהים קולם יותר מדי.

ובהלכות ברכת המזון כתב המשנ"ב (סי' קפה סק"ג) שטוב לעולם לברך בקול רם כי הקול מעורר הכונה, ושוב כתב כן בשם השל"ה (סי' תרמג סק"ה) לגבי שאר ברכות שירגיל לומר בקול רם כי הקול מעורר הכונה.

והשתא לגבי קריאת תהלים יש לעיין אם מדמינן לתפלה ופסוקי דזימרה ויקרא בלחש או שמא יש לדמות לברכת המזון ושאר ברכות ולאומרם בקול, וביחוד שהטעם הוא לעורר הכונה, ולכן גם בקריאת תהלים יקרא בקול ע"מ לעורר הכונה. ועוד יתכן שקריאת תהלים דומה לתלמוד תורה שהרי דוד המלך ביקש שהקורא תהלים יחשב לו כעוסק בנגעים ואהלות, ובלמוד תורה מצאנו (עירובין נג"ב) שברוריה בעטה בההוא תלמיד שהיה גורס תלמודו בלחשה, כיון דכתיב "ערוכה בכל ושמורה", אם ערוכה ברמ"ח אברים שלך משתמרת, ואם לא אינה משתמרת.

ובאמת בערוך השלחן (סי' קא סק"ח) נקט שמלבד בתפלה יש לומר שאר מילי בקול רם וביחוד אם המה שירות ותשבחות, וז"ל: "מה שהעולם אומרים סליחות ופיוטים בקול רם - אין קפידא. ודווקא בתפילת שמונה עשרה יש קפידא, שהוא כעומד לפני המלך. אבל שארי תפילות ותחנונים - לית לן בה. ואדרבא, כדי לעורר הלבבות הוא טוב יותר, כמו שכתב הרמב"ן (בנימוקי חומש סוף פרשת "בא"), וזה לשונו: וכוונת רוממות הקולות בתפילות... כמו שכתבו רבותינו ז"ל: "ויקראו אל אלהים בחזקה" - מכאן אתה למד שתפילה צריכה קול. עיין שם. וכל שכן שירות ותשבחות שאומרים בקול רם מפני השמחה, דשפיר דמי. ותהלים יש לומר גם כן בקול, וכמו בשלהי מגילה (לב א'): כל הקורא בלא נעימה, ושונה בלא זמרה, עליו הכתוב אומר... עיין שם.

אלא שהחיד"א במחזיק ברכה (סי' קא אות ב') כתב שגם את שאר בקשות שאחר התפלה יאמר בלחש, וז"ל: "בספרי הקטן פתח עינים (פרק אין עומדין, ברכות לא, א) כתבתי דמשמע דהני הלכתא גברותא על דשמעין מקראי דחנה, נהיגי נמי אם האדם עומד להתפלל על צרתו שלא בשעת תפלה. דמשמע לכאורה דחנה התפללה על צרת נפשה שלא היו לה בניי תפלה פרטית. והכי דייק רב המנונא דקאמר - מכאן שאסור להגביה קולו בתפלתו, כלומר אף תפלתו הפרטית שלא בעונת תפלת יח אסור להגביה קולו וכו', ולענין הלכה העלה הרב פרי חדש כדמשמע מתוספתא והזוהר דלכתחילה לא ישמיע לאזניו, וכן ראוי לנהוג וכמ"ש מרן בבדק הבית שראוי לחוש לדברי הזוהר. וגם אני שמעתי שכן כתבו גורי האר"י זצ"ל, והכרעת האר"י ז"ל מכרעת". ושוב כתב כך בספרו קשר גודל (סי' יב אות ג') שהמתפלל תפלה פרטית בשעת צרה לא ישמיע קולו.

וראה מה שהקשה בהליכות עולם (ח"א עמוד קסא) על דבריו. והרב המב"ט בספר בית אלקים (שער א' סוף פרק ו') הקשה דמה שאמרו רז"ל (ברכות לא) שהתפלה בלחש, היינו תפלות

Mehudar Tefilin & Mezuzot
Sell & Check

Rabbi Shay Tahan
3476663467